

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀυγούστου Μακῆ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αἰσώπου, (συνέχεια). — *Καραμζίν*: ΝΑΘΑΛΙΑ
Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. Α.Γ. Κωνσταντινίδου. (τέλος)

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ
Ἀιτήγημα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Οἱ δύο περιπατῆται ἀποκρυπτόμενοι ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ βαδίζοντες ἐπὶ τῆς χλόης εἶχον φθάσει εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, σχεδὸν ἀντικρὺ τῆς ἀμάξης· οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν, ὁ δὲ κύριός των τοὺς ἄφησε νὰ σταματήσωσιν.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ μόλις ἐπρόφθασαν νὰ τοποθετηθῶσιν ὀπισθεν ὑπερμεγέθους καστανάεας· ἐκεῖθεν εἶδον τὸν Λουβοᾶ μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς, τὸ ὄμμα ἀπλανές, τὴν κεφαλὴν κεκυφύϊαν, λησμονοῦντα τοὺς ἵππους, τὴν ἀμάξαν, τὴν ὁδόν, τὸν κόσμον ὅλον. Ἐρρέμβαζεν.

Οἱ ἵπποι ἤρχισαν νὰ δάκνωσι τὰς κορυφὰς τῶν παρὰ τὰ χεῖλη τῶν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ αὐλάκων λευκακωνθῶν, εἰς ἀπόστασιν ἕξ μόλις βηματῶν ἀπὸ τοῦ δένδρου, οὗ ὀπισθεν ἐκρούπτοντο ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ φίλος του. Ἀόριστοὶ τινες λόγοι, διακοπτόμενοι ὑπὸ βραγχῶν συλλαβῶν, διέφευγον ἐκ τῶν χειλέων του.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοὴν των.

— Θὰ τὸν συμβουλευσοῦν αὐτὸν ἄραγε; ἐπιθύρῃσεν ὁ Λουβοᾶ. Δυσμένεια!.. μετὰ τριάκοντα ἔτη!.. πρὶν νὰ ἐκδικηθῶ!

Ἐκφραστικώτατον ἦτο τὸ βλέμμα, ὅπερ ἀντήλλαξαν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, ὠχροὶ ἐκ συγκινήσεως, ἀκούοντες λαλοῦσαν τὴν ψυχὴν, οὕτως εἶπεν, τοῦ Λουβοᾶ.

— Ἄν δὲν εὐρῶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ζητῶ διὰ νὰ τὴν καταστρέψω, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπουργός, ἐχάθην!

Οἱ ἵπποι βαρυνθέντες νὰ αἰσθάνωνται καὶ ἐκκινῆσιν τὴν γλῶσσαν των ἐκ τῶν πηλοῦ ἀκωνθῶν τοῦ θάμνου, ἐστράφησαν

πρὸς δεξιὰ, χωρὶς ὁ κύριός των νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ.

— Ἀπατάται, ὡς πρὸς τὸν δρόμον, εἶπε κρυφίως ὁ Ρυβαντέλ εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἰασπίνου.

Οἱ ἵπποι ἐξηκολούθουν νὰ βρῶσιν πλαγίως πρὸς δεξιάν· εἶχον αἰσθανθῆ τὴν δροσερότητα τοῦ ὕδατος καὶ διηυθύνοντο πρὸς τὴν διώρυγαν.

Ὁ Λουβοᾶ τοὺς ἄφησε νὰ προχωρήσωσι κατεχόμενος πάντοτε ὑπὸ τῆς ρέμβῃς του. Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἀνεσκίρτησαν, ταυτοχρόνως δέ:

— Θὰ συντριβῆ! εἶπεν ὁ εἰς.

— Θὰ πνιγῆ, εἶπεν ὁ ἕτερος.

Ἦδη οἱ δύο τροχοὶ τῆς ἀμάξης εὐρίσκοντο ἐπὶ τῆς χλόης· οἱ ἵπποι ἀπέθετον τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς διώρυγος· ἐν βῆμα ἀκόμη ἂν ἐπροχώρουν καὶ θὰ ἐβυθίζοντο.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἀντήλλαξαν ἐκ νέου βλέμμα ἀστραπιαῖον· εἶτα ἀμφότεροι ἀφήκαν τὴν αὐτὴν ἰσχυρὰν κραυγὴν ὀρμώντες εἰς τὴν ὁδόν, ὥστε οἱ ἵπποι πτοηθέντες ἀπεμακρύνθησαν ἀποτόμως ἐκ τῆς διώρυγος.

Ὁ Λουβοᾶ ἀφυπνίσθη· ἐνόησε τὸν κίνδυνον καὶ στραφείς εἶδε τοὺς δύο σωτηρὰς του τρέχοντας καὶ χειρονομοῦντας εἰς τὴν ὁδόν. Ἀνκμφιβόλως τοὺς ἀνεγνώρισεν, ἀλλ' ἀντὶ πάσης ἄλλης εὐχαριστήσεως ἐξέβαλε τὸν πῖλόν του, ἐμάστισε ρωμαλέως τοὺς ἵππους καὶ ἐξηφανίσθη ἐντὸς στροβίλου κόνεως.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἔτρεμον σύσσωμοι καὶ ἔμειναν ὡσεὶ καρφωμένοι εἰς τὸ ἔδαφος.

— Αἶ; εἶπε τέλος ὁ Ρυβαντέλ ἀνακτῆσας τὴν φωνὴν του, ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι δὲν εἴχαμεν ἄλλο νὰ πράξωμεν παρὰ νὰ σιωπήσωμεν!..

— Καὶ ὁ Θεός!.. ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἰασπίνος.

— Καὶ ἡ πειθαρχία!.. ἐπιθύρῃσεν ὁ Ρυβαντέλ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σκίν-Σύρ, ὅπου εὐρίσκοντο ἀκόμη ἀσθμαίνοντες καὶ τεταραγμένοι οἱ ἵπποι τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἐνῶ ὁ στρατηγὸς ἐθαύμαζε τὴν διάταξιν καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ κτιρίου, τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ ἀπέριττον ἄμα τοῦ συνόλου, τὰ συνετῶς διατεταγμένα καθέκαστα, τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν εὐταξίαν καὶ δραστηριότητα· ἐνῶ ὁ Ἰασπίνος, δεκτὸς γενόμενος ὡς οἰκεῖος, ἄφινε τὸν σύντροφόν του διὰ νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τῆς μαρκησίας τὴν ἀδειαν ὅπως εἰσαγάγῃ τὸν κύριον Ρυβαντέλ, ὁ ὑπουργός εἶπε νὰ τὸν ἀναγγεῖλωσι πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' εἰς τὸν κῆπον ὑπὸ χλοοσκεπῆς περίπτερον, ὅπου πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ὁ βασιλεὺς ἴστατο ἀναπνέων τὸν δροσερὸν ἀέρα ἀναμένων τὸν ὑπουργόν του, καίτοι τόσοσιν ὀλίγον ἦτο συνειθισμένος ν' ἀνακμήνῃ.

Ὁ Λουβοᾶ εἶχε μείνει ἐν τῇ ρέμβῃ του ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπὶ πλέον. Ἐνόησε τὴν ἀδεξιότητά του καὶ συνησθάνθη τὴν σοβαρότητα αὐτῆς, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς του ἦτο τόσοσιν δυσμενῶς διατεθειμένος κατ' αὐτοῦ, διὸ ἐγένετο ὠχρότατος καὶ ἐκλονίσθη εἰσερχόμενος εἰς τὸ περίπτερον.

Ἡ κατάστασις του αὐτῆ ἐσταμάτησε τὴν ἐπιτίμησιν, ἥτις ἦτο ἐτοιμὴ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ βασιλέως. Ὁ Λουβοᾶ ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον.

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσω καθ' ὁδόν.

— Εἴστε ἀσθενής, κύριε;

— Δὲν ἤμην· ἀλλ' ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου μὲ δέχεται ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, μὲ καθιστᾷ περισσότερον παρὰ ἀσθενῆ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπήντησεν. Ὁ ὑπουργός μὴ ἐξακολουθήσας τὰ παράπονά του, ἀλλ' ἀπεναντίας τηρῶν ἐπιφυλακτικότητα πλήρη ἀξιοπροπειείας, ἀπέμαξε τὸ μέτωπον, ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα:

— Ἐπιθυμῆ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ ἐργασθῆ ἐδῶ;

— Δὲν εἰξεύρω ἐὰν θὰ ἐργασθῶ, ἀπήντησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετὰ νωθρότητος, ἥτις ἦτο διὰ τὸν Λουβοᾶ νέον δεῖγμα δυσμενείας.

Ὁ βασιλεὺς μεταχειριζόμενος τὸν πῖλόν του ὡς ριπίδιον, ἤρχισε νὰ κυττάζῃ ἀφρημένους εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ Λουβοᾶ ὑφίσταται πᾶσαν τὴν ὀδύνην, ἣν ὁ ἀνθρώπος ὁ ἔχων τὸν ἀδάμαστον χαρακτήρα του δύναται νὰ ὑποστῇ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς στηρίζων τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς πασχούσης καρδίας του καὶ ἀνακτῶν ἐπίπλαστον ὄψιν γαλήνης καὶ φιλοφροσύνης :

— Καθὼς μοῦ φαίνεται, εἶπεν, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης δὲν ἔχει διαθέσειν σήμερον νὰ ἐργασθῇ, ἀναβάλωμεν τὴν ἐργασίαν ;

— Ἀπατάσθε, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ βασιλεὺς, ἔχω πλείονα διαθέσειν παρά ποτε νὰ ἐργασθῶ ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ μόνον διὰ τὰς σοβαρὰς ὑποθέσεις· καθήσατε διὰ νὰ μὲ ἀκροασθῆτε.

Ὁ Λουβοᾶ ἠσθάνθη θανάσιμον ἰδρῶτα καταβρέχοντα παγερῶς τὸ στήθος του. Τὸ ἐπίσημον ἐκεῖνο ὕφος τοῦ βασιλέως, ἐρχομένου ἀπὸ τῆς μυστηριώδους αὐτοῦ συνεντεύξεως μετὰ τοῦ μάγου, προανήγγελλον ἔκτακτα γεγονότα. Ἄλλως τε, ἡ ἀπουσία τῆς κυρίας Μαιντενῶν, ἀπουσία συμφωνηθεῖσα πρότερον μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀποχωρισθῆ, προεμήνυεν εἰς τὸν ὑπουργὸν ἐπικειμένην κρίσιν.

Ὁ βασιλεὺς ἔλαβε στάσιν μεγαλοπρεπῆ, ὡς συνείθιζεν ἐξ ὀρμεμφύτου νὰ πράττῃ εἰς τὰς κρίσιμους περιστάσεις, διὰ φωνῆς δὲ βαρείας καὶ ἐπισήμου εἶπε πρὸς τὸν Λουβοᾶ :

— Σὰς ζιτῶ νὰ μοῦ ἐκθέσετε ἀκριβῶς ποία εἶνε ἡ θέσις μου ἀπέναντι τῆς Εὐρώπης, εἰς ποῖον σημεῖον εὐρισκόμεθα ; μὴ ἀναζητῆτε τὴν ἀπάντησιν ὀμιλήσατε.

— Ἀλλά, ἐπέλλισεν ὁ Λουβοᾶ, ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐηρεστεῖτο νὰ ἐξηγηθῇ σαφέστερον . . .

— Ἐχω τρεῖς ἐχθροὺς ἐν Εὐρώπῃ, τὸν αὐτοκράτορα, τὸν πρίγκιπα τῆς Ὁράνζης καὶ τὸν δούκα τῆς Σαβοΐας, τρεῖς ἐχθροὺς σημαντικούς.

Ὁ Λουβοᾶ ἔσπευσε νὰ παρατηρήσῃ :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, λησμονεῖ τὴν Ἰσπανίαν, τὴν Σουηδίαν, ὅλην τὴν Γερμανίαν.

— Εἰξεύρω, ὅτι θ' ἀνακαλύψετε καὶ ἄλλους ἀκόμη, ἂν ἀναζητήσετε ἄλλ' ἐγὼ ἐσταμάτησα ἐπιτήδες εἰς αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν. Τρεῖς ἐχθροὺς, εἶπα· εὐρίσκετε ὅτι δὲν εἶνε ἀρκετοί ; ἐγὼ εὐρίσκω, ὅτι εἶνε πολλοί.

Ὁ Λουβοᾶ προσέβλεψε τὸν ἡγεμόνα μετὰ θάμβους.

— Μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ἐμοῦ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἐπικρατεῖ πόλεμος, ὅστις θὰ λήξῃ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θ' ἀπαρνηθῶ τὴν Φλάνδραν καὶ τὰς ἐπὶ τῆς Ἰσπανίας ιδέας μου. Ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁράνζης, μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγω καὶ ὅσα καὶ ἂν κάμω, εἶνε βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Εἶνε ἐχθρὸς μου, διότι πάντοτε τὸν περιεφρόνησα καὶ προσηνέχθην πρὸς αὐτὸν τραχέως, μεθ' ὅλας τὰς εἰρη-

νικὰς προτάσεις του. Δὲν σκοπεύει διόλου νὰ κολοβώσῃ τὸ Κράτος μου, οὐδ' ἐγὼ τὸ ἰδικόν του. Ἄν ἐξεθρόνισε τὸν πενθερόν του, ἀπέκλειται εἰς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος νὰ φέξῃ τὴν πρᾶξίν του· ἐγὼ ἄλλο δὲν ἔχω δικαίωμα εἰμὴ νὰ προσφέρω πρὸς τὸν βασιλέα Ἰάκωβον φιλοξενίαν ἀνταξίαν ἐμοῦ καὶ τῆς Γαλλίας. Ἐρχομαι εἰς τὸν δούκα τῆς Σαβοΐας· εἶνε ἀνὴρ μεγάλης ἀξίας, ὅστις θὰ μοῦ ἦτο ἀφρωσιμένος, ἐὰν δι' ἐπιμόνων νυγμῶν δὲν ἐδηλητηρίαζον τὴν πληγὴν τῆς ἀλαζονείας του. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶνε οἱ πραγματικοὶ ἐχθροὶ μου· περὶ αὐτοὺς συσπειροῦνται οἱ ἄλλοι. Λοιπόν, κύριε Λουβοᾶ, διὰ νὰ ἐπιχειρῇ τις ἀδιακόπως τὸν πόλεμον, πρέπει νὰ ἔχῃ χρήματα καὶ νεότητα, ἐγὼ δὲ γηράσκω καὶ δὲν ἔχω χρήματα, τὸ Κράτος μου ἐξηνητλήθη διὰ τῶν νικῶν μου. Καὶ δὲν ἀναφέρω τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον θὰ κουράσω ἐπὶ τέλους, καταχρώμενος τὴν ἀγαθότητά Του. Συμπεραίνω ὅπως ἤρχισα· κατὰ τὴν θέσιν μου γινώσκω τὴν θέσιν μου· αὐτὸ πράττει πᾶς καλὸς κυβερνήτης, ὅταν θέλῃ ν' ἀποσυρθῇ τῶν ὑποθέσεων καὶ ν' ἀναπαυθῇ.

Σφόδρα ταραχθεὶς ἐκ τῆς βιαίας ἐκείνης ἐπιθέσεως ὁ Λουβοᾶ εὐρέθη ἐν ἄκρᾳ ἀμυχανία· ἀπήντησε δι' ἀορίστων φράσεων, μηδαμινῶν καὶ ἀλόγων. Προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὸ βασιλεῖον δὲν ἦτο ἐξηνητλημένον, ὅτι οὐδέποτε αἱ στρατιαί του ὑπῆρξαν ἐπιφοδῶτεροι. Ἀνέφερε τὴν πολιουρίαν τοῦ Μόνς κυριευθέντος ἐπὶ παρουσίᾳ ὀλοκλήρου τῆς Εὐρώπης καὶ ἔδειξε εἰς τὸν βασιλέα μετὰ ἄλλων, ὅπερ εἶχε κόψει ἡ Ἀκαδημία ἐπιτηδῆς διὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην. Παρίστα τοῦτο Ἡρακλῆα ὄρθιον, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ροπαλοῦ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἐτέρας κρατοῦντα στέφανον τειχικὸν καὶ ἀσπίδα μετὰ τῶν σημάτων τοῦ Μόνς· εἰς τὸ βάθος ἐφαίνετο ἡ πόλις περικυκλωμένη ὑπὸ φλογῶν καὶ καπνοῦ, ὡς λόγιον δὲ «Tota Europa spectante et adversante», ἦτοι : Τῆς Εὐρώπης πάσης θεωμένης καὶ ἐναντιουμένης.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὠραῖον, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ὅστις παρετήρησε προσεκτικῶς τὸ μετᾶλλον. Ἀλλὰ τί τὴν θέλω τὴν δόξαν ; Ἀνάπαυσιν, ἀνάπαυσιν, θέλω !

Ὁ Λουβοᾶ ἐρριχία.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπε μετὰ προσπεποιημένου μειδιάματος, γινώσκει καλῶς, ὅτι δὲν ἀποκτᾷ τις πάντοτε ὅ,τι ἐπιθυμεῖ. Ὁ στρατὸς σας ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ τὸ Μόνς ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε νὰ κυριεύσετε. Θὰ ἐπιβᾶλῃ ἐπίσης τὴν εἰρήνην· ἄλλ' ἀφήσατέ του τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον καὶ ἄς βραδύνῃ ὀλίγον.

— Δὲν ἔχεις ὑπ' ὄψιν κανὲν μέσον διὰ νὰ συντομειώσωμεν ; εἶπε ψυχρῶς ὁ βασιλεὺς· ὁ λαός μου πάσχει.

— Μεγαλειότατε, θὰ προσπαθῆσω τ' ἀνωτέρω.

— Ἐγὼ ἤδη ἔχω εὐρεῖ ἐν.

— Εἶμαι ἔτοιμος νὰ τὸ ἀκούσω, εἶπεν ὁ ὑπουργὸς μετὰ τόνου λεπτῆς εἰρωνείας,

ὅστις δὲν διέλαθε τὸν βασιλέα, οὐτινος ἐδιπλασιάσθη ἐκ τούτου ἡ ἐπιθυμία, ὅπως κεντήσῃ τὸν Λουβοᾶ.

— Κύριε, ὁσάκις ἐκρήγνυται πυρκαϊά, πρέπει τις νὰ προσπαθῇ ὄχι μόνον νὰ σβύσῃ τὸ πῦρ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀπομακρύνῃ τὰς εὐφλέκτους ὕλας, εἰς ἃς δύναται νὰ μεταδοθῇ. Γίνεται κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἰς τὰ Κράτη τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας πόλεμος, ὅστις θὰ ἐμβάλῃ τὸν ἡγεμόνα ἐκεῖνον εἰς ἀπελπισίαν· πυρπολοῦνται οἱ ἀμπελωνές του, αἱ οἰκίαι του.

— Εἶνε ἀντεκδίκησις, Μεγαλειότατε.

— Εἶνε τροφή τῆς πυρκαϊᾶς, κύριε, τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμῶ νὰ κατασβέσω· ἐννοῶ βαθμηδὸν νὰ καταπραῦνω τὸν κύριον δούκα τῆς Σαβοΐας. Θὰ τὸν ἀποσπάσωμεν τοιουτοτρόπως ἐκ τοῦ συνδέσμου, θὰ ἐξασφαλίσω τὰ σύνορα τοῦ βασιλείου μου καὶ θ' ἀποσύρω ἐκεῖθεν ἕνα τῶν στρατῶν μου. Εἰδοποιήσατε λοιπὸν τὸν κύριον Κατινὰ νὰ φεισθῇ τοῦ δουκὸς. Ὁ Κατινὰ εἶνε φιλόανθρωπος καὶ γνωρίζει νὰ διαπραγματεύεται. Ἀνακοινώσατέ του τὰς προθέσεις μου.

Ὁ Λουβοᾶ ὑπεκλίθη.

— Φοβοῦμαι καὶ ἄλλο πρᾶγμα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· οἱ Ἐλβετοὶ εἶνε δυσηρεστημένοι, ἀπαιτοῦσι τὴν τήρησιν τῶν συνομολογηθεῖσάν μετ' αὐτῶν συνθηκῶν.

— Αἱ, Μεγαλειότατε ! μὲ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τοὺς ἐδώσαμεν, ἠδυνάμεθα νὰ στρώσωμεν μίαν ὁδὸν ἀπ' ἐδῶ μέχρι τῆς Βασιλείας.

— Κύριε, μὲ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχυσαν αὐτοὶ, ἠδύνατο νὰ σχηματισθῇ ποταμὸς ἀπὸ τῆς Βασιλείας μέχρι τῶν Παρισίων. Ἐννοῶ οἱ Ἐλβετοὶ νὰ ἰκανοποιηθῶσιν. Δὲν καταλαμβάνετε ὅτι ἂν ἐλθωμεν εἰς ρῆξιν μετ' αὐτῶν, ἐνδέχεται νὰ συμμαχήσωσι μετὰ τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας ; ὁ πόλεμος δὲ τοιουτοτρόπως θὰ διηγωνίζετο καὶ ἡ πυρκαϊά θὰ καθίστατο γενικὴ. Ἀναδέχθητε σεῖς τὰ τῆς Ἐλβετίας καὶ τῆς Σαβοΐας· ἐγὼ θὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν μου εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅπουθεν παρατηρῶ ἐντίμους προθέσεις. Τὸ πᾶν ἐπιθυμῶ νὰ εἰρηνεύσῃ. Μ' ἐννοήσατε ;

— Ναί, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Λουβοᾶ οὐ τὸ αἷμα ἀνῆρχετο σφίζον εἰς τοὺς κροτάφους. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ὀνειροπολεῖ λοιπὸν τὴν ἐπάνοδον τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος, τοὺς ποταμοὺς τοῦ μέλιτος καὶ τοῦ γάλακτος. Αἱ ἐμπνεύσεις αὐταὶ θὰ προσάψουν δόξαν εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ἀλλ' ἀπαιτοῦσι κατ' ἀνάγκην νέαν διάταξιν ἐργασίας. Θ' ἀνταλλάξωμεν τὰ μέρη μὲ τοὺς συμμάχους. Θὰ περιφέρωμεν τὸ θαλὸν τῆς ἐλαίας, ἐνῶ ἡ Εὐρώπη θὰ περιφέρῃ τὰ ὄπλα.

— Ἡ ἀλλαγὴ αὕτη θὰ εἶνε χρήσιμος καὶ εἰς ὑμᾶς ἐπίσης, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', διότι θ' ἀναδειχθῇ κατ' αὐτὴν ἡ τέως ἀγνωστος συμβίβαστικὴ ὑμῶν ἰκανότης. Γινώσκατε νὰ ἐργάζεσθε δραστηρίως, κύριε· ἀσχοληθῆτε περὶ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν· ἀξίζει τὸν κόπον.

— Ἐν ἄλλοις λόγοις, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, καθιστᾷ τὸν ἑαυτῆς ὑπουργὸν

τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν τῆς εἰρήνης.
— Ἀκριβῶς.

Ὁ Λουβοά, σχεδὸν ἀπεπνίγετο ἐνῶ ἀπῆντα :

— Μεγαλειότατε, ἐκτός τοῦ ἀδυνατοῦ, θὰ πράξω τὰ πάντα, ὅπως ὑπηρετήσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

Καὶ ὁ Λουβοά ἐκλείσει τὸ χαρτοφυλάκιόν του μετὰ κινήματος νευρικοῦ, ὅπερ δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ, μεθ' ὅλας τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειάς, ἅς, ἀπὸ τινῶν στιγμῶν κατέβαλλεν.

— Μὴ τὸ κλείσετε, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετὰ τῆς συνήθους προστακτικῆς ἀπαθείας του. Ἄς ἐργασθῶμεν.

— ὦ, Μεγαλειότατε, ἔφερον πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ἐργασίαν, ἥτις καθίσταται νῦν ἀνωφελής. Εἶχον εὑρεῖ χρήματα· ἀλλὰ τί χρειάζονται τὰ χρήματα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος ;

Οἱ λόγοι οὗτοι θὰ ἦσαν ἀθάδεις, ἂν ὁ Λουβοά δὲν ἤθελε τοὺς συνοδεύσει διὰ γέλωτος ἢ μᾶλλον διὰ βρυχηθμοῦ προσποιουμένου τὴν ἐκκρηξὴν γέλωτος.

— Χρήματα ; ποῦ εἶνε αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, περιφρονῶν ὡς λέων τοὺς κρωγμοὺς τοῦ ὀργισθέντος ταῶ.

— Ποῦ εἶνε ; Τὰ ἔχουν, Μεγαλειότατε, οἱ προμηθευταί, οἵτινες τὰ ἤντησαν ἀπὸ τὰ θησαυροφυλάκια τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Ἐπέβαλα εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους συνεισφοράν ἐξ ὀκτῶ ἑκατομμυρίων λιβρῶν καὶ μετὰ ἠδυσχεροῦ, διότι τοὺς ἄφησα τὰ ὑπόλοιπα. Ἴδου τὸ διάταγμα· τὰ χρήματα θὰ εἰσπραχθῶσιν εἰς πρῶτην ζήτησιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

Ὁ βασιλεὺς ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἐπεκύρωσε τὸ διάταγμα ἀδιστακτικῶς. Ἐνῶ ὑπέγραφε, τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπὶ ἐγγράφου, ὅπερ ἴσως ὁ Λουβοά εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς τραπέζης οὐχὶ ἀσκόπως.

Ὁ πανούργος ὑπουργὸς τὸ ἀπέσυρε πάραυτα.

— Διατί ἀποσύρετε αὐτὸ τὸ ἐγγράφον ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἐκπληκτικῶς.

— ὦ, Μεγαλειότατε, δὲν εἶνε τίποτε· εἶνε μίαν ἐκθεσίς τῆς ἀστυνομίας.

— Καὶ τί περιέχει ;

— Τίποτε νέον, Μεγαλειότατε, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἤξεῖρω πῶς εὐρίσκεται ἐδῶ· θὰ τὸ ἔθεσα ἐκ παραδρομῆς.

— Μοῦ ἐφάνη ν' ἀνέγνωσα τὴν λέξιν ἀπαγωγή.

— Τῷ ὄντι, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ἅς ἀφήσωμεν αὐτό, σὰς παρακαλῶ.

— Τέλος πάντων, κύριε, ἐπιμένω ν' ἀναγνώσω αὐτὸ τὸ ἐγγράφον.

Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τὸ δικαίωμα τὴν προειδοποιῶ ὅμως ὅτι τίποτε δὲν θὰ ἐξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ, ὅπως οὐδ' ἐγώ.

Ὁ βασιλεὺς ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ, ὁ δὲ Λουβοά τὸν παρηκολούθει διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἐνῶ προσεπειοῖτο ὅτι ἠρέυνα εἰς τὰ ἐγγράφα του.

— Τί εἶν' αὐτὸ ὅπου βλέπω ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἀπήγαγον, ἀράσαντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν χωροφυλάκων μίαν δεσμώ-

τιδα, ἣν μετέφερον ἀπὸ τῆς Βασιλίσσης εἰς τὸν πύργον τῆς Περόννης.

Ὁ Λουβοά δὲν ἀπῆντησεν, ἐξακολουθῶν νὰ ἐρευνᾷ.

— Βιολέττα Γιλβέρτου, σύζυγος τοῦ προμηθευτοῦ Δεβῶτ· ποία εἶνε αὐτὴ ἡ γυνή ;

— Μεγαλειότατε, εἶνε μίαν γυνὴ φωραθεῖσα ἐπὶ μοιχείᾳ μετὰ τινος κατασκόπου τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὀράνζης. Ὁ σύζυγος τὴν κατεμήνησεν· συνελήφθη καὶ εὐρίσκετο εἰς τὴν Βασιλίαν, ὅπου ἐσκόπευον νὰ τὴν ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν.

— Λοιπὸν ;

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἔφθασε μίαν διαταγὴ νὰ μετενεχθῇ ἡ δεσμώτις εἰς Περόννην· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἰκετεύω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ παραβλέψῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Διαταγὴ τίνος ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, οὐτίνος ἢ περιέργεια ἐξηγεῖτο ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ὑπουργοῦ.

— Τοῦ Πονσαρτραίν, Μεγαλειότατε, ὀρίζουσα νὰ συνοδεύσωσι τὴν γυναῖκα ταύτην δύο μόνον χωροφύλακες, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκανδάλου κατὰ τὴν διαβάσιν τῆς· κυττάξατε, Μεγαλειότατε, εἶνε γεγραμμένον εἰς τὴν διαταγὴν τὸ τοιοῦτο. Οὕτω δέ, ἐδῶ πλησιέστατα, παρὰ τὸ Σαντιλλύ, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα, ἔρριψαν κάτω τῆς ἀμάξης τοὺς ὀδηγοῦντας τὴν δεσμώτιδα χωροφύλακας, ἡ δὲ γυνὴ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τῆς, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι μετέβη εἰς Περόννην. Ἴδου διατί εἶνε ἀνάγκη νὰ συνοδεύῃ μεγαλειτέρα φρουρὰ τοὺς τοιαύτης σημασίας δεσμώτας.

— Πῶς ! ὁ Πονσαρτραίν ἔδωκεν αὐτὴν τὴν γελοῖαν διαταγὴν ;

— Τὸν ἠρώτησα σήμερον τὸ πρῶν μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀστυνομίας, μοῦ ἀπῆντησε δὲ ὅτι ἐδέησε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν γενομένην αὐτῷ ἀκαταμάχητον σύστασιν.

— Παρὰ τίνος ;

— Ἄ, Μεγαλειότατε ! ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σιωπήσω.

— Τοῦλάχιστον θὰ μοῦ εἶπτε, τὸ ὄνομα τοῦ ἀπκωγέως.

— Ἦσαν δύο· ἀλλὰ τὸν ἕνα μόνον θὰ ὀνομάσω.

— Ἀστειεύεσθε, κύριε ;

— Θεὸς φυλάξοι, Μεγαλειότατε ! οὐδέποτε ἄλλοτε θ' ἀστειευθῶ με αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποῖον μοῦ ἐγένετο πρόξενον κακῶν· ἰδου διατί ἤθελα ν' ἀποκρύψω ἀπὸ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα αὐτὸ τὸ ἐγγράφον, εἰς ὃ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, τολμηρότερος ἐμοῦ, ἀναφέρει τὸ ἐπίφοβον αὐτὸ ὄνομα καὶ τὸ τοῦ συνενόχου του.

Ὁ βασιλεὺς διέτρεξεν ἀπλήστως τὰς τελευταίας γραμμὰς τοῦ ἐγγράφου.

«Βαλαίρ, μουσικός, ἐραστὴς τῆς δεσμώτιδος. . . εἶτα Λαβερνή».

— Πάλιν αὐτός ! ἀνέκραξεν.

— Οἴμοι ! ναί, Μεγαλειότατε, πάλιν.

Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ μοῦ εἶπουν ὅτι ἐγὼ εἶμι ἡ ἀφορμὴ.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι τὸν εἶδον χθὲς κατὰ τὴν ἔγερσίν μου.

— Πιθανόν, Μεγαλειότατε· ἐδέησεν ὅμως νὰ λάβω πληροφορίας, μὴ πειθόμενος ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἐκθεσίαν τῆς ἀστυνομίας καὶ δυστυχῶς ἔμαθον ὅτι ὁ κύριος Λαβερνή ἀνεχώρησεν ἐκ Βερσαλλίων χθὲς τὴν ἐσπέραν καὶ δὲν ἀνεφάνη ἔκτοτε ὅπως καὶ ὁ συνένοχός του.

Μόλις ἐτελείωνε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ κυρία Μαιντενὼν ἀνήγγετο μειδιῶσα τὰς τρεῖς βαθμιδας, αἵτινες ἤγον πρὸς τὴν χλοερὰν σκιάδα.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὅστε ἔχω μίαν ἀποστολὴν ; ἠρώτησεν ὁ Βορισῶφ μειδιῶν βεβιασμένως. Χαίρω ὅτι τὸ ἔμαθα. Αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ καυχῶμαι.

— Εἰσθε, καθὼς φαίνεται, ἐπιφορτισμένος νὰ προσέχετε τοὺς μηδενιστάς.

— Διάβολε, πάντῃ τοὺς προσέχω, διότι ἔκαμαν ἀρετὰ πρό τινος.

— Εἰς τὴν Ρωσίαν, ἀλλὰ σεῖς ἔχετε μὲ τοὺς ἐδῶ μόνον νὰ κάμετε, πάντοτε καθὼς μοῦ ἔλεγεν ὁ στρατηγός.

— Λυποῦμαι πολὺ, φιλάτη μου, ἀνέκραξεν ὁ Μουριατίν ὅτι δὲν μὲ τὰ εἶπατε αὐτὰ εἰς τὴν Ἑλβετίαν διὰ νὰ γελᾶσω λίγον μὲ τὸν στρατηγόν σας.

— Ὅστε δὲν τὰ πιστεύετε ; ἠρώτησεν ἡ κυρία δὲ Γὰρς μὲ ὕφος ἀθῶν.

— Πιστεύω ὅτι ὁ φίλος μου Βορισῶφ ἔχει μίαν ἀποστολὴν εἰς Παρισίους. . . μίαν ἀποστολὴν ἀνευ κόπου. ἔχει εἰσῆμα ἑκατὸ περίπου χιλιάδων ρουβλίων καὶ μὲ αὐτὰ σπουδάζει τὰς ὠραίας γυναῖκας τοῦ τόπου αὐτοῦ ὅπου ἀπαντᾷ κανεῖς, ὅλα τὰ εἶδη τῆς ὠραιότητος. Ἐκαμε πολλὰς περιεργατάτας ἀνακαλύψεις καὶ τώρα καταγίνεται νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον του.

Πιστεύω μάλιστα ὅτι δὲν μὲ κρίνη ἀνίκανον νὰ τὸν βοηθήσω εἰς τὰς ἐρεῦνας του, συνεπέραναν ὁ Μουριατίν, γελῶν ἀπὸ καρδίας.

— Ἄν ἤμουν βεβαία ὅτι λέγετε τὴν ἀλήθειαν, ἐψιθύρισεν ἡ ὠραία μελαγχροινὴ, θά. . . ἀλλὰ πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ φίλος σας, ἐνῶ μιλεῖτε σεῖς.

— Νὰ διαμαρτυρηθῶ ! ἀνέκραξεν ὁ Βορισῶφ ἀναλαβὼν τὴν ψυχραιμίαν του. Ἄπ' ἐναντίας. Θέλω νὰ μὲ νομίζετε ὡς τὸν γενικὸν Διευθυντὴν τῆς ρωσικῆς ἀστυνομίας καὶ τότε θὰ σας ἀποδείξω ὅτι ὁ βαθμὸς μου δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ πηγαίνω μαζί σας ὅπου καὶ ἂν θέλετε.

— Δόξα τῷ Θεῷ! νὰ σωστὴ ὀμιλία, εἶπεν ἡ μελαγχροινὴ, καὶ ὅμως δὲν μαντεύετε πόσον μ' εὐχαριστεῖτε.

Σὰς πιστεύω, φίλτατε συνταγματάρχᾳ. Δὲν εἰσθε πολιτικὸς πράκτωρ. Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἀνόητος... ὄχι ὅμως καὶ τόσον... ἐπειδὴ εἶχε καὶ τοὺς λόγους του νὰ σὰς κακολογῇ. Ἦξευρε πῶς σὰς εἶχα παρατηρήσει καὶ ἦτο ζηλότυπος. Τώρα ὅμως ποῦ γνωρίζω τί νὰ παραδεχθῶ, θέλω νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς περιστάσεως, ὁ ὅποια μὲ ἔκαμε νὰ συναντήσω σὰς καὶ τὸν φίλον σας. Πιθανὸν ὅτι θὰ μείνω πολὺ ὀλίγον καιρὸν εἰς Παρίσιους καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν περάσωμεν μαζὺ τὸν καιρὸν αὐτόν.

— Ὡ, καὶ μεῖς! εἶπεν ὁ Μουριατίν.

— Ὡστε ἔμποροῦμεν νὰ διασκεδάσωμεν κατὰ τὴν διαμονὴν μου, ἐνῶ ἂν ὁ συνταγματάρχης ἦτο ἀντιπρόσωπος τῆς ἀστυνομίας, τότε, σὰς τὸ ὁμολογῶ, μὲ μεγάλῃν μου λύπην δὲν ἤθελα τὸν δεχθεῖ.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ εἶχατε τίποτε νὰ φοβηθῆτε ἀπ' αὐτόν, διότι ἐπὶ τέλους, δὲν συνωμοτεῖτε σεῖς κατὰ τῆς χώρας μας.

— Καὶ ποῦ τὸ ἔξευρετε; εἶπεν ἡ κυρία Γὰρς μετὰ μειδιάματος ἀναλύοντος ἀπαντᾶς τοὺς παγετῶνας τοῦ Λευκοῦ ὄρους.

— Μάτια καθὼς τὰ δικά σας εἶνε πλασμένα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ ὄχι διὰ συνωμοσίας.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἡ πολιτικὴ δὲν ἀξίζει τοῦ ἔρωτος καὶ δὲν ἔχω καθόλου σκοπὸν ν' ἀνατρέψω τὰς κυβερνήσεις. Μπορῶ ὅμως νὰ λυποῦμαι τοὺς προγεγραμμένους, τοὺς ἐξορίστους, καὶ νὰ μὴ θέλω νὰ ζῶ ἐν σχέσει μὲ τοὺς διώκτας των.

— Ὡ! ἂν τοὺς ἤξεύρατε, αὐτοὺς τοὺς ὁποίους λυπεῖσθε.

— Τοὺς γνωρίζω... ἡ διὰ νὰ ὀμιλήσω ἀκριβέστερον, ἐγνώρισα μερικούς.

— Ποῦ; εἰς τὴν Ἑλβετίαν; ἠρώτησεν ὁ Μουριατίν.

— Εἰς τὴν Ἑλβετίαν καὶ εἰς τὸ Παρίσι, ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ κυρία Γὰρς. Οἱ δύο Ρῶσοι ἀντήλλαξαν λαθραῖον βλέμμα καὶ ὁ Μουριατίν ἀνέκραξεν.

— Τί! καὶ εἰς τὸ Παρίσι ἀκόμη. Ὑπέθετα ὅτι τὸ γενικὸν ἐντευκτήριόν των ἦτο ἡ Γενεύη.

— Καὶ γὰρ αὐτὸ ὑπέθετα, ἀλλ' ἐγνώρισα ἐδῶ τὸ περασμένον ἔτος, ἓνα πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἰργάζετο βέβαια διὰ τοὺς μηδενιστάς.

— Καὶ σὰς ἐξέλεξε διὰ νὰ ἐμπιστευταὶ τὰ μυστικά του; ἠρώτησεν ὁ Βορισῶφ μετ' ἀμφιβολίας.

— Ὅχι. Ἡ τύχη μόνη μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἐζήτησεν κἀν. Καὶ τὸ μυστικὸν αὐτὸ τὸ ἐλησμόνησα ἐκουσίως.

Ἄν ἐλέγαμεν τίποτε ἄλλο εὐθυμότερον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Μουριατίν, ἀλλὰ θὰ κάνομεν καλὰ νὰ χαμηλώσωμεν τὴν φωνὴν μας. Ἡ αὐλαία ἐσηκώθη πρὸ τῆς ὥρας καὶ δὲν ἀφίνομεν τοὺς γείτονάς μας ν' ἀκούσουν.

Πράγματι δὲ ὡς προνοητικὸς ὁ Ἰβάν

Ἰβανόβιτς, ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ὀμιλήσῃ ὑψηλοφῶνως περὶ ἐνίων ζητημάτων ἐν τῷ θεάτρῳ.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ἡ κυρία μὲ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς, δὲν ἀφίνομεν τοὺς ἄλλους ν' ἀκούσουν καὶ περὶ πλέον δὲν ἀκούομεν καὶ μεῖς τίποτε ἀπὸ τὴν μουσικὴν τοῦ Μάγερμπερ καὶ εἶνε κριμα.

— Καὶ ἐπιθυμεῖτε πολὺ ν' ἀκούσετε τὴν θείαν αὐτὴν μουσικὴν; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης, ἀρχίζων νὰ σκέπτετε ὅτι ἡ κυρία δὲ Γὰρς ἤξιζε πλείοτερον ἢ ὅλα τὰ μελοδράματα τοῦ κόσμου.

— Παρὰ πολὺ, ἂν καὶ τὴν ἤξεύρω ὅλην ἐκ στήθους, ἀπεκρίθη ἡ ὠραία μελαγχροινὴ στρεφόμενη πρὸς τὴν σκηνήν.

Ἡ συνδιάλεξις αὕτη δὲν ἠγαράσκει τοὺς δύο Ρῶσους.

Ἦθελον νὰ τὴν ἐρωτήσωσιν ἀκόμη τόσα πράγματα.

Ὁ Βορισῶφ μάλιστα δελεασθεὶς καὶ ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας τῆς τὴν εὕρισκεν ἄλλως τε καὶ θελατικωτάτην.

Δὲν ἐνθυμεῖτο ὅτι συνήτησεν ἄλλοτε γυναῖκα, ἡ ὅποια τόσῳ πολὺ νὰ τῷ ἀρέσῃ καὶ τόσῳ νὰ τοῦ κινήσῃ τὴν περιέργειάν του.

Ν' ἀγαπᾶται δὲ ὑπὸ τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου προσώπου καὶ συνάμα ἐπωφεληθῆ τῆς κατακτήσεώς του, ὅπως ἐπανακτήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τρίτου τμήματος, ὁποῖον ὄνειρον.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιτελεσθεῖ.

Ἡ ἰδιότροπος ὠραία, ἀφοῦ ἐπέριψεν εἰδὸς τι ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως πρὸς τὸν Βορισῶφ, ἐσιώπησεν, ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ ἀκούσῃ μουσικὴν.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπαναγάγωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἐκμυστηρέσεων, πρᾶγμα δύσκολον ἔτι καὶ διὰ διπλωμάτας, καὶ ὁ συνταγματάρχης ἀηλιπίζετο ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ.

Ὁ Ἰβάν Ἰβανόβιτς ὅμως τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ τοῦ βλέμματος καὶ διὰ χειρονομιῶν, ἐνῶ ἡ κυρία δὲ Γὰρς στηριζομένη ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ θεωρείου παρεδίδετο εἰς μουσικὸν ρεμβασμὸν.

Εἶνε ἀληθές δὲ ὅτι ὁ Ἰβάν ἠγνόει ὅτι ὁ Μάξιμος Δορξερ ἐπλανᾶτο εἰς τὸν διάδρομον τῶν θεωρείων ἀναζητῶν τὴν λείαν του.

Ὁ Μάξιμος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φύγῃ ἀπὸ τοῦ βάρους τῆς ὀρχήστρας ἵνα πλησιέστερον ἐπιτηρῇ τοὺς ὑπόπτους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀψησχοῦν. Εἶχε μάλιστα τὴν τόλμην νὰ ζητήσῃ πληροφορίας παρὰ τῆς θυρωροῦ καὶ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴν θεωρεῖον ὅπου ἔμενον ἡ μελαγχροινὴ τοῦ σκέτιν καὶ οἱ δύο ἐκ τύχης συνοδοὶ τῆς.

Ἐὰν ἡ κυρία καὶ οἱ φίλοι τῆς ὑπεύθυνον ὅτι ἦτο ἐκεῖ ἠθελον ἀλλάξει ἀμέσως τακτικὴν, ἐπειδὴ ἕκαστος αὐτῶν εἶχε λόγους ἰδιαιτέρους νὰ τὸν φοβῆται.

Ἄλλως δὲ ὁ Μάξιμος ἀνεκύκα ἐν τῇ κεφαλῇ του πλῆθος σχεδίων. Ἦθελε νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἴχνη τῆς κυρίας Σερζάν, ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Σερζάν νὰ μὴ τὸν ἰδῇ, πρᾶγμα

τὸ ὁποῖον πεπειραμένος ἀστυνομικὸς ὑπὸ ἀλλήλος, μόλις ἐδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ.

Καὶ ὁ ταλαίπωρος δὲν εἶχεν ἔτι ἀποφασίσει. Ἐπερίμενε νὰ ἐμπνευσθῇ ἐκ τῶν περιστάσεων.

Ὁ Μουριατίν ἀναζητῶν μέσον ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν ἐνδιαφέρουσαν συνδιάλεξιν, καὶ ὁ συνταγματάρχης τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπιθυμῶν, ἴσταντο θαυμάζοντες τὴν ἐλληνικὴν κατατομὴν καὶ τὴν ροδαλὴν ὄψιν τῆς κυρίας δὲ Γὰρς.

Ἄφνης στρέφουσα τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς σκηνῆς πρὸς τὸν λατρευτὴν τῆς.

— Ἐεῦρετε τί σκέπτομαι; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βορισῶφ, ἔξεύρω ὅμως ὅτι ἐγὼ σκέπτομαι σὰς.

— Συλλογίζομαι αὐτὴν τὴν δραματικὴν σκηνὴν τῆς τετάρτης πράξεως, καὶ λέγῳ ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν πραγματικὸν βίον ὑπὸ μικρὰν παραλλαγὴν.

— Μν, ἐπιθύρουν ὁ Μουριατίν, τὰ πάθη κατηνάσθησαν πολὺ ἀπὸ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.

— Νομίζετε; Ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι τίποτε δὲν ἤλλαξε. Ἐκ τοῦ ἔρωτος καὶ καὶ τῆς πολιτικῆς θὰ προέλθουν τραγωδία ἐπίσης συγκινητικὰ ὡς οἱ *Ὀδυσσεύς*.

ὑποθέσατε, παραδείγματος χάριν, ὅτι μία μηδενίστρια ἀγαπᾷ ἓνα ἀξιώματικόν.. ἓνα ὑπασιπστήν τοῦ Τσάρου. Γνωρίζει ὅτι ὑπὸ τὰ ἀνάκτορα ὑπάρχει δυναμίτις καὶ ὅτι θ' ἀνατιναχθῶσιν εἰς τὸν ἀέρα. Ὁ ἐραστὴς τῆς ἔχει ὑπηρεσίαν εἰς τ' ἀνάκτορα καὶ εἶνε πλησίον τῆς. Θέλει ν' ἀπέλθῃ. Τὸν κρατεῖ. Τὴν ἐρωτᾷ. Καὶ ἰδοὺ ὅτι εὕρισκεται πρὸ τοῦ διλήμματος: Νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ καταστραφῇ ἢ νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῶν συνωμοτῶν.

— Αὐτὸ πρᾶγματι ὁμοιάζει μὲ τὴν τετάρτην πράξιν, εἶπε μειδιῶν ὁ συνταγματάρχης. Μὲ συγχωρεῖτε ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι πολὺ ποιητικῶς παριστάνετε τὰ πράγματα, αἱ γυναῖκες αὐταὶ ἔχουν τὰς μᾶλλον πεζὰς ἰδέας, περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων καὶ πρὸ πάντων περὶ τοῦ ἔρωτος.

Θυσιάζουσιν ὅλα τὰ αἰσθήματα τοῦ κόσμου πρὸ τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ συμφέροντος.

Δὲν ἤξευρετε ἴσως ὅτι ἐφθασαν μέχρι καὶ νὰ κλέψουν. Καὶ ὅμως τὰ χθεσινὰ ρωσικὰ φύλλα διηγούονται ὅτι κατεδικάσθησαν ἕξ ἀπ' αὐτὰς ὠραῖαι καὶ τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν. Ἦσαν συνένοχοι κλοπῆς, γενομένης ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ κυβερνεῖου Χερσῶν.

Οἱ φίλοι των εἶχαν σκάψῃ ὑπόνομον καὶ ἀφήρεσαν τέσσαρα ὡς πέντε ἑκατομμύρια φράγκα.

Ὅλοι δὲ τότε θὰ πάγουν εἰς τὴν Σιβηρίαν, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδὲ οἱ ἄνδρες ὁμοιάζουν τοῦ Ραοῦλ οὔτε αἱ γυναῖκες τὴν Βαλεντίνην τοῦ μελοδράματος τοῦ Μάγερμπερ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γὰρς, κλέπτουν, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ὑπόθεσιν των.

— Πῶς τὸ ξεύρετε ; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης.

— Μία ἀπ' αὐταῖς μὲ τὸ εἶπε.

— Καὶ εἶχε ἐραστὴν ;

— Ναί. Καὶ ἀκριβῶς νομίζω, ὅτι καὶ παρόμοιοι συνέβη μεταξύ των, ὅπως καὶ εἰς τὴν σκηνὴν τῶν Οὐγενότων.

— Ἀλήθεια ; Ἄν μὰς διηγῆσθε τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, ἤθελα εὐχαριστηθεὶ πολὺ νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι κατηγορῶ ἀδίκως τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, λέγων ὅτι δὲν εἶνε ἀξιοί τοιούτων αἰσθημάτων.

— ὦ ! νομίζω, ὅτι ἡ περίστασις δὲν ἦτο ἡ αὐτὴ καθὼς καὶ εἰς τὸ μελοδραμα. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐραστὴς δὲν εἶχε νὰ ἐκλέξη μεταξύ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος. Δὲν συνωμότηι καὶ οὐδὲ κατεπίεζον τοὺς ἀδελφούς του. Ἡ ἐρωμένη του ὁμως ἀπῆλθε νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν τῆς τὴν τιμὴν του καὶ ἐπέισθη.

— Μὲ ἄλλους λόγους ἐκλεψε διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

— Σχεδὸν αὐτὸ συνέβη. Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐτιμωρήθη σκληρῶς. Ἦναγκάσθη νὰ φύγῃ, ἢ τουλάχιστον ἐγένετο ἄφαντος. Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐφρόντισε πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ εἶνε Ρώσος αὐτός ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατὶν μετ' ἤθους ἀδιαφόρου.

— Ὅχι. Εἶνε Γάλλος. Ἐμαθα ὁμως πολὺ ἀόριστα τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἐφρόντισα πλέον, καὶ ὁμως ἤθελα νὰ μάθω τὴν λύσιν.

— Τίποτε δὲν σὰς ἐμποδίζει νὰ πληροφορηθῆτε, τὴν πού ἐπεστρέψατε.

— Ὅθ πληροφορηθῶ ἀνωφελῶς. Ἡ γυναῖκα θὰ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐπειτα δὲ αὐτὴ ἡ ἱστορία μ' ἐλύπησε πολὺ καὶ γὰρ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ διασκεδάσω. Ἐπιθυμῶ τὰς ἡδονὰς τὰς μᾶλλον ἰδιοτρόπους. Ἦθελα νὰ ζῆσω μερικὰς ἡμέρας ὅπως οἱ ἄνδρες. Γελᾶτε ; Ὅμιλῶ πολὺ σοβαρὰ. Ἐχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ δειπνήσω, νὰ μεθύσω, νὰ τρέξω εἰς τοὺς δημοσίους χορούς.

— Ὅχι μόνη, ἐλπίζω.

— Διατί ὄχι ; Αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ διασκεδάσω. Δὲν ἤξεύρω ὁμως ἂν θὰ τολμήσω . . .

— Θέλετε νὰ σὰς συνοδεύσουν δύο σύντροφοι ἐχέμυθοι ;

— Σεῖς καὶ ὁ φίλος σας, δὲν εἰν' ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ εὐρῆτε καλλιτέρους. Καὶ μεῖς τὴν ἡδονὴν μόνον ζητοῦμεν καὶ θὰ σὰς συνοδεύσωμεν, χωρὶς ὀπισθοβουλίας.

— Ἄν ἤμουν βεβασία.

— Μὴ ἀμφιβάλλετε. . . Πότε ἀρχίζομεν ; Ἀπόψε !

— ὦ, ἀπόψε δὲν ἔχει πουθενὰ χορὸν μετμηφισμένων.

— Μποροῦμεν ὅπως δήποτε νὰ δειπνήσωμεν. Καὶ ἂν εἶχατε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ δειπνήσωμεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βινυύ, τὸ ὅποιον ξεύρετε. . .

— Εὐχαριστῶ. Δὲν δειπνῶ παρὰ εἰς τὸ ἐστιατόριον ἢ τὸ σπίτι μου.

— Σπίτι σας ; Καὶ γὰρ ὑπέθετα ὅτι εἴσθε περαστικὴ.

— Ἀλήθεια, ἀλλ' ἔχω πάντοτε εἰς τὸ Παρίσι σπίτι διεσκευασμένον, ὡς ἂν διαμένω διαρκῶς. Καὶ ἐγὼ ἔχω μέγαρον καὶ ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὸ δικὸν σας. Ξεύρετε πού εἶνε ἡ ὁδὸς Ζουφρουά ;

— Ἡ ὁδὸς Ζουφρουά ;

— Ναί, μεταξύ τοῦ μουλθάρ Μαλέρμπ καὶ τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ. Ἐχω ἐκεῖ ἕνα μέγαρον, ὄχι βέβαια καθὼς τὸ ἰδικὸν σας, ἀλλ' ὅπως δὴποτε ἀρκετὸν γιὰ μὲ, ἀφοῦ εἶμαι μόνη.

— Καὶ ὁ στρατηγός ; ἠρώτησεν ὁ Μουριατὶν γελῶν.

— Ὁ στρατηγός οὐτ' ἐπάτησε τὸ πόδι του ἐκεῖ. Μποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω ὡς συνταξιδιώτην, ἀλλὰ εἰς τὸ Παρίσι ἀδύνατον.

— Καὶ δὲν τοῦ εὐρήκατε διάδοχον ;

— Ποτέ. Ἐκήρυσσα τὴν ἀνεξαρτησίαν μου, δὲν θέλω κύριον, καὶ ἔστω καὶ δι' ὀλίγον χρόνον. Ζῶ μόνη, σὰς λέγω, καὶ ἂν ἀμφιβάλλετε, σὰς προσκαλῶ νὰ δειπνήσωμεν ἀπόψε εἰς τὸ μικρὸν μέγαρόν μου.

— Ξεύρετε πῶς μοῦ ἔρχεται νὰ δεχθῶ, εἶπε γελῶν ὁ συνταγματάρχης.

— Ἄν ἀρνηθῆτε θὰ μὲ δυσχερεστήσετε πολὺ. Ὑποθέτω ὅτι φοβεῖσθε τὴν κακὴν μου μαγειρικὴν, βεβαιωθῆτε ὁμως ὅτι εἶνε ἐξαιρετός καὶ τὸ δειπνον, τὸ ὅποιον θὰ σὰς προσφέρω, δὲν εἶνε ἐκ τοῦ προχείρου. Καθ' ἐσπέρας μὲ περιμένουν καὶ ἡ τράπεζα εἶνε στρωμένη, ὡς ἂν ἐπερίμενα φίλους. Σὰς εἶπα πῶς εἶμαι πλουσία. Σὰς προσθέτω λοιπὸν πῶς εἶμαι καὶ λαίμαργος.

Ἐπεταί συνέχεια.

ΔΙΩΟΠΟΒ

ΚΑΡΑΜΖΙΝ

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Ἀιτήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ὁ Ἀλέξιος ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Ναθαλίας. Ἡ νεῖς ἐστέναξεν.

— Ἄ ! διατί νὰ μὴ ἦνε ἐδῶ καὶ ὁ πατήρ μου ! εἶπεν αὐτὴ, συνθλιβομένη ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ συζύγου τῆς· πότε θὰ ἐπανίδωμεν αὐτόν ; πότε θὰ μὰς εὐλογήσῃ ; πότε θὰ ἀσπασθῶ ἐνώπιόν του σέ, τὸν ἀγαπητόν τῆς καρδίας μου ;

— Ὁ πολυεὐσπλαγγχνος Θεός — ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξιος — ὅστις σὲ ἔδωκεν εἰς ἐμέ, ἔσο βεβασία ὅτι θὰ εἰσακούσῃ τῶν πόθων μας. Ἄς ἐλπίσωμεν εἰς αὐτόν. Ἐκεῖνος θὰ συντελέσῃ, ὥστε νὰ πέσωμεν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρός σου καὶ δεχθῶμεν τὰς εὐλογίας του.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον. Ἐκεῖ ἐκάθητο οἱ ἀνθρωποὶ του μετὰ τῆς τροφῆς, ἦτις— πεισθεῖσα ὅτι δὲν ἦσαν οὗτοι λησταί, καὶ ὅτι τὰς μακρὰς μαχαίρας ἔφερον μόνον ὅπως ὑπερασπιζόνται κατὰ τῶν θηρίων τοῦ δάσους — δὲν ἐφοβεῖτο πλέον,

ἐσχετίσθη μετ' αὐτῶν, καὶ μετὰ ἰδιαζούσης ταῖς γραφαῖς περιεργείας, ἐζήτηε πληροφορίας περὶ τοῦ νεαροῦ αὐθέντου των, περὶ τῆς ἀφορμῆς τοῦ ἐρημικοῦ βίου του.

Ὁ Ἀλέξιος ἐφέλλισέ τι εἰς τὸ ὠτίον ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ προθαλάμῳ· τὴν γρατὴν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἕτερον δωμάτιον.

Ὁ νεαρός σύζυγος ἐπανῆλθε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν του, ἐβόηθησεν αὐτὴν νὰ ἐκδυθῆ— αἱ καρδίαι των ἔπαλλον— ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς λευκοτάτης χειρός. . . Ἄλλ' ἡ σεμνὴ μοῦσά μου καλύπτει διὰ λευκοῦ μανδηλίου τὸ πρόσωπόν της καὶ οὕτε λέξιν ! . . .

Ἱερὰ καταπετάννυται αὐλαία, αὐλαία ἱερὰ καὶ ἀδιαπέραστος διὰ τοὺς περιέργους ὀφθαλμούς.

Σεῖς δέ, εὐδαίμονες σύζυγοι, ἐντροφᾶτε ἐν θερμαῖς ἐκστάσεσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν οὐρανίων ἀστέρων· ἀλλ' ἐστὲ σώφρονες ! Εἶθε ἡ ἀγνὴ αἰδὼς νὰ διαμείνῃ μεθ' ὑμῶν ἀναποσπάστως, τὰ δὲ θαλλερὰ ἀνθη τῆς ἀπολαύσεως οὐδέποτε νὰ μαρανθῶσιν ἐπὶ τῆς συζυγικῆς ὑμῶν παστάδος !

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνέλθει ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐπέχυσεν ἐπὶ τῆς χιόνος ἐκατομμύρια ἀκτινοβολούντων ἀδαμάντων· ἀλλ' ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ ἡμετέρου ζεύγους ἐπεκράτει ἔτι βαθεῖα σιγή.

Ἡ γρατὴ τροφὸς ἠγέρθη πρὸ πολλοῦ· δεκάκις ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν, ἠκροάσθη καὶ οὐδὲν ἤκουεν· ἐπὶ τέλους ἐσκέφθη νὰ κρούσῃ ἡσυχῶς καὶ εἶπεν ἀρετὰ μεγαλοφώνως·

— Καίριος νὰ σηκωθῆτε, καιρὸς νὰ σηκωθῆτε !

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ θύρα ἠνεώχθη.

Ὁ Ἀλέξιος ἔφερον ἤδη τὸν κυανοῦν ἐπειδύτην του· ἀλλ' ἡ ὥραία μας ἔκειτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ μακρὸν δὲν ἠδύνατο νὰ τεῖνῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γρατὴν αἰσχυρομένη— ἀγνωστον διατί. Τὰ ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς ρόδα ὠχρίασαν ὀλίγον· εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της εἰκονίζετο ἀτονία καὶ ἀδυναμία τις— ἀλλ' οὐδέποτε ἡ Ναθαλία ὑπῆρξε τοσοῦτον θελκτικὴ, ὅσον τὴν πρῶταν ταύτην.

Ἐνεδύθη, τῇ βοηθείᾳ τῆς τροφῆς της, προσηυχῆθη μετὰ δακρύων καὶ ἀνέμενε τὸν σύζυγόν της, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τῆς οἰκίας, διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσι γεῦμα καὶ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν οἰκιακὸν βίον.

Ὅταν ἐπέστρεψε πρὸς τὴν ἀγαπητὴν σύζυγόν του αὐτὴ ἐνηγκαλίσθη αὐτόν μετὰ τρυφερότητος καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀγαπητέ μου φίλε ! σκέπτομαι περὶ τοῦ πατρός μου, φεῦ ! ἀνμφιβόλως θὰ λυπηταὶ καὶ θὰ κλαίῃ ! . . . πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἀκούσω περὶ αὐτοῦ, ἐπεθύμουν νὰ μάθω. . .

Ἡ Ναθαλία δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της, ἀλλ' ὁ Ἀλέξιος ἐμάντευσε τὴν ἐπιθυμίαν της καὶ χωρὶς νὰ βραδύνη ἐξάπεστειλεν εἰς Μόσχαν ἀνθρωπον, ἵνα φέρῃ πληροφορίας περὶ τοῦ βογιάρου Ματθαίου.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἄς προλάβωμεν τὸν ἀπε-

σταλμένον τούτον και ἄς ἴδωμεν τί συμβαίνει εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἐπὶ μακρὸν ἀνέμενε τὴν ἐπαύριον τὴν θυγατέρα του, και ἐπὶ τέλους ἐπορεύθη εἰς τὸν θάλαμον της. Ἐκεῖ οὐδεὶς ὑπῆρχε και τὰ πάντα ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ. Ἐξεπλάγη· εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολὴν· ἀνέπτυξεν, ἀνέγνωσεν αὐτὴν· ἐνόμισεν ὅτι ἠπατάτο· τὴν ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου και πάλιν δὲν ἐπίθετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, ἀλλ' οἱ τρέμοντες αὐτοῦ πόδες ἐκάμφθησαν και κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ἡ ἀναισθησία του διήρκεσεν ἐπὶ τινα λεπτά. Ἀμα ὡς συνῆλθε διέταξε τοὺς ὑπηρετάς του νὰ φέρωσιν αὐτὸν πρὸς τὸν Τσάρο.

— Γοσουδάρ ! Εἶπε τρέμων ὁ γέρον, Γοσουδάρ !... Δὲν ἐδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ και ἐπρότεινε τῷ Τσάρῳ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀλέξιου. Τὸ μέτωπον τοῦ εὐσεβοῦς μονάρχου ἐσκυθρώπησεν ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Τίς ὁ ἀνάξιος οὗτος ἀπαταιῶν ; εἶπεν, ἀλλὰ πανταχοῦ θὰ εὔρη αὐτὸν ἢ φοβερὰ χεῖρ τῆς δικαιοσύνης.

Και ἐξαπέστειλε ταχυδρόμους εἰς πᾶσαν ρωσικὴν χώραν, διατάξας αὐτοὺς ν' ἀνεύρωσιν τὴν Ναθαλίαν και τὸν ἀρπαγα αὐτῆς.

Ὁ Τσάρος ἐπαρηγόρει τὸν βογιάρον ὡς φίλον του. Οἱ στεναγμοὶ και τὰ δάκρυα ἀνεκούφισαν τὸ βεβαρημένον στήθος τοῦ ἀτυχοῦς πατρός, και τὸ αἶσθημα τῆς ὀργῆς ὑπεχώρησε πρὸ τῆς τρυφερᾶς θλίψεως.

— Ὁ Θεὸς γινώσκει — ἔλεγεν οὗτος — ὁ Θεὸς γινώσκει, πόσον σὲ ἠγάπων, ἀχάριστος, σκληρὰ, προσφιλὴς Ναθαλία !.. Μάλιστα, αὐθέντα ! Και τώρα ἀκόμη μοὶ εἶνε προσφιλὴς, πλειότερον παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ !.. Τίς ἀπήγαγεν αὐτὴν ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου ; Ποῦ εὐρίσκειται ; Τί νὰ κάμνη ;.. Φεῦ, και με αὐτό μου τὸ γῆρας θὰ τὴν ἠκολούθουν και εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης !.. Ἰσως κακοῦργός τις ἐσαγήνευσε τὴν ἀθῶαν μου και εἶτα θὰ τὴν ἀποδιώξῃ, θὰ τὴν καταστρέψῃ... Ὅχι ! ἡ θυγάτηρ μου δὲν ἠδύνατο ν' ἀγαπήσῃ κακοῦργον !.. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ τὸ φανερώσῃ πρὸς τὸν πατέρα της ;... Ὅστις δῆποτε και ἂν ἦνε, θὰ τὸν ἐδεχόμην εἰς τὰς ἀγκάλας μου ὡς υἱόν μου. Μήπως δὲν με εὐνοεῖ ὁ ἡγεμών μου ; Μήπως δὲν θὰ ἡνύξει και τὸν γαμβρόν μου ;... Ἀγνοῶ τί νὰ πράξω !.. Ἀλλ' ἐκεῖνη δὲν ὑπάρχει !.. Κλαίω· ἐκεῖνη δὲν βλέπει τὰ δάκρυά μου· θ' ἀποθάνω· και δὲν θὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του πατρός, ὅστις ἀνέθεσεν αὐτῇ τὴν ζωὴν και τὴν ψυχὴν του... Ἀληθῶς οὐδὲν τελεῖται ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Ὑψίστου· ἴσως ἐγενόμην ἄξιος τῆς τιμωρίας Του... Ὑπεῖκω, ἄνευ γογγυσμοῦ !.. Μόνον περὶ ἐνός ἱκετεύω Σε, Κύριε : γενοῦ αὐτῇ πατὴρ εὐσπλαγχνος εἰς πᾶσαν χώραν. Ἄς ἀποθάνω ἐν τῇ θλίψει, ἀρκεῖ ἡ θυγάτηρ μου νὰ εὐτυχῇ !..

Φαίνεται, ὅτι δὲν με ἠγάπα, και, δὲν με ἠγάπα...

Και ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν και ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἐκ νέου.

— Ἐκλαυσε, ἐπκνέλαθεν, ὁ χάρτης οὗτος εἶνε ὑγρὸς ἐκ τῶν δακρῶν σου· θὰ τὴν διαφυλάξω ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ὡς ὕστατον τεκμήριον τῆς πρὸς ἐμέ ἀγάπης σου. Ἄ ! ἂν ἐπέστρεφες, ἔστω και μίαν ὥραν πρὸ τοῦ θανάτου μου... Ἀλλὰ, χηνηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Ὑψίστου ! Ἐν τούτοις ὁ πατήρ σου, ἀπορροφνησθεὶς κατὰ τὸ γῆρας του, ἔσται πατήρ τῶν δυστυχούντων και θλιβομένων· ἐναγκαλιζόμενος αὐτοὺς ὡς τέκνα του, ὡς ἀδελφούς σου, θὰ εἶπῃ αὐτοῖς μετὰ δακρῶν : «Φίλοι μου ! προσεύχεσθε ὑπὲρ τῆς Ναθαλίας».

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βογιάρος Ματθαῖος, και ὁ εὐκρίσθητος ἡγεμὼν συνεκινήθη μέγχι δακρῶν.

Ἀπὸ τοῦδε, ἀγαθὲ βογιάρε, ὁ βίος σου καλύπτεται ὑπὸ τοῦ σκότους τῆς θλίψεως — Φεῦ ! και αὐτὴ ἡ ἀρετὴ εἶνε ἀνίσχυρος, ὅπως μᾶς προφυλάξῃ ἐκ τῆς πικρίας ! Ἀδικαίπτως θὰ σκέπτησαι περὶ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς σου — θὰ στενάξῃς και θὰ κἀθησαι τεθλιμμένος ἔξω τοῦ πλατέως πυλῶνος τῆς οἰκίας σου ! Οὐδεὶς, οὐδεὶς θὰ σοὶ φέρῃ εἰδήσεις περὶ τῆς περικαλλοῦς Ναθαλίας ! Οἱ ταχυδρόμοι τοῦ Τσάρου, θὰ ἐπιστρέψωσι και ὁ στεναγμὸς αὐτῶν ἔσται ἡ ἀπάντησις τῶν ἐρωτήσεών σου. Θὰ καθήσωσιν οἱ πένητες παρὰ τὴν τραπέζαν τοῦ φιλοπῶχου βογιάρου, ἀλλ' ὁ ἄρτος αὐτοῦ φκαλίσεται αὐτοῖς πικρός, διότι θὰ ἴδωσιν τὴν θλίψιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ εὐεργέτου των !

Ἐν τούτοις ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀλεξίου ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἔρημον, ἀναγγέλλων, ὅτι ὁ βογιάρος Ματθαῖος ἦτο εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἡγεμόνος, και ὅτι διετάχθη ἡ καθ' ἅπασαν τὴν Ρωσσίαν ἀναζητήσις τῆς ἀπωλεσθείσης θυγατρὸς του.

Ἡ Ναθαλία ἤθελε νὰ μάθῃ πλειότερα, και ἠρώτα, ποίαν ἔκφρασιν εἶχεν ὁ πατήρ της, ὅταν ἐξήρχετο ἐκ τῶν ἀνακτόρων· ἐστέναζεν ἴσως, ἔκλαιε, μήπως ἐπρόφερε χαμηλοφῶνως τὸ ὄνομα της ;

Ὁ ἀπεσταλμένος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ οὔτε και, οὔτε ὄχι, διότι, καιτοὶ εἶδε τὸν βογιάρον, δὲν εἶχεν ὅμως τοὺς διροατικὸς ὀφθαλμούς τῆς τρυφερᾶς κόρης.

— Διατί, εἶπεν ἡ Ναθαλία, διατί δὲν δύναμαι νὰ καταστῶ ἀόρατος, ἢ νὰ μεταμορφωθῶ εἰς μικρὸν πτηνόν, ἵνα πετάξω εἰς Μόσχαν, ὅπως ἴδω τὸν πατέρα μου, ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά του, ραντίσω αὐτὸν διὰ τῶν δακρῶν μου και ἐπανάλθω αὐθις πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τῆς καρδίας μου ;

— ὦ, ὄχι ! Δὲν θὰ σὲ ἄφινον ! ἀπεκρίνατο ὁ Ἀλέξιος, τίς οἶδε τί ἠδύνατο νὰ σοὶ συμβῇ ; Ὅχι, φίλη μου ! Τὸν ἀποχωρισμόν, οὔτε νὰ τὸν σκεφθῶ κἂν δύναμαι — σὺ ὅμως !..

Ἡ Ναθαλία ἠσθάνθη τὴν τρυφερὰν ἐπι-

τίμησιν και ἐδικαιολογήθη πρὸς τὸν σύζυγόν της διὰ μειδιάματος, δακρῶν και ἀσπασμοῦ.

Ὁφείλον ἤδη νὰ περιγράψω τὴν εὐδαιμονίαν τῶν νεαρῶν συζύγων και ἐραστῶν, κεκρυμμένων ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ δάσους ἀπὸ παντὸς τοῦ κόσμου· ἀλλ' ὑμεῖς, οἱ ἀπολαύοντες παρομοίας εὐτυχίας, εἰπέτε, περιγράφεται ποτε αὐτῇ ;

Ἡ Ναθαλία και ὁ Ἀλέξιος, ζῶντες ἐν τῇ μοναξίᾳ των, δὲν ἔβλεπον πῶς ἔρρεεν ἡ ἐπέτα ὁ καιρός. Αἱ ὥραι και τὰ λεπτά, αἱ ἡμέραι και αἱ νύκτες, αἱ ἐβδομάδες και οἱ μῆνες, εἰσέρρεον ἐν τῇ ἐρήμῳ αὐτῶν, ὡς ρεῖθρα ποταμοῦ, ἀκατάληπτα εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Φεῦ ! αἱ ἀπολαύσεις τοῦ ἔρωτος εἰσι πάντοτε ὅμοιαι, ἀλλὰ πάντοτε νέαι και ἀπειράριθμοι.

Ἡ Ναθαλία ἐκοιμάτο και ἠγάπα· ἠγειρέτο τῆς κλίνης και ἠγάπα· προσήυχετο και ἠγάπα· ὅ,τι και ἂν ἐσκέπτετο, πάντοτε ἠγάπα και ἀπῆλαυε πάντων !

Ὁ Ἀλέξιος ὡσαύτως, και τὰ αἰσθηματα αὐτῶν ἀπήρτιζον ἄξιοθαύμαστον ἄρμονίαν.

Ἀλλ' ἄς μὴ νομίσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ἐν τῷ μονήρει βίῳ των, μόνον ἔβλεπον ἀλλήλους, καθήμενοι ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας, θλίβοντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας — ὄχι ! Ἡ Ναθαλία ἀνέλαβε τὸ ἐργόχειρόν της, ὁ δὲ Ἀλέξιος ἐπιδίδων εἰς τὴν ζωγραφικὴν ἔγραφε παντοίας καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, και οὕτω παρηλθεν ὁ χειμὼν ἡ χιῶν ἐτήκετο, οἱ χεῖμαρροι και ποταμοὶ ἐκίνησαν θορυβοῦντες, ἡ γῆ ἐκαλύφθη ὑπὸ χλόης, και τὰ δένδρα ἤρξαντο θάλλοντα. Ὁ Ἀλέξιος ἐξεδραμεν ἐκ τοῦ οἰκίσκου του, ἔδρεψε τὸ πρῶτον ἄνθος και ἐκόμισε τῇ Ναθαλίᾳ. Αὕτη ἐμειδίασεν, ἠσπᾶσθη τὸν φίλον της, και κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκριβῶς, ἤρξαντο κελαδοῦντα τὰ πτηνά.

— Ἄ, ὅποια χαρὰ ! ὅποια φαιδρότης ! εἶπεν ἡ ὠραία, πηγαίνωμεν, φίλε μου, νὰ περιπατήσωμεν.

Ἐπορεύθησαν και ἐκάθησαν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

— Ἡζεύρεις, εἶπεν ἡ Ναθαλία πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ δὲν ἠδυνάμην ν' ἀκούσω τὰ πτηνὰ ἄνευ θλίψεως ; Τώρα μοὶ φαίνεται ὅτι τὰ ἔνοῶ, και σκέπτομαι ὅπως αὐτά. Παράτηρησον· εἰς αὐτὸν τὸν θάμνον κελαδοῦν δύο πουλάκια, ὑπολαίδες νομίζω, ἀλλ' ἰδὲ πῶς ἐναγκαλιζονται διὰ τῶν μικρῶν πτερυγῶν των ἀγαπῶνται. ὅπως ἀγαπῶ ἐγὼ σέ, και σὺ ἐμέ, φίλε μου ! Δὲν εἶνε ἀληθές ;

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἀλεξίου και τὰς παντοίας ἀπολαύσεις, ἄς συνεπέφερε τὸ ἔαρ διὰ τοὺς ἐρημίτας μας.

Ἀλλ' ἡ τρυφερὰ κόρη ἀπολαύουσα ἔρωτος δὲν ἐλησιμόνει και τὸν πατέρα της.

Ὁ Ἀλέξιος δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος ὤφειλε νὰ πέμπῃ ἀνθρωπον εἰς Μόσχαν, ἵνα φέρῃ πληροφορίας περὶ τοῦ βογιάρου Ματθαίου.

Αἱ εἰδήσεις ἐκομίζοντο αἱ αὐταί. Ὁ βογιάρος ἐποίει πλείστας εὐεργεσίας, ἐθλίβετο, ἔτρεφε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς :

— Φίλοι μου ! προσεύχεσθε ὑπὲρ τῆς Ναθαλίας !

Ἡ Ναθαλία ἀνεστéναζε καὶ ἐθεώρει τὰς εἰκόνας.

Ἐπέστρεφέ ποτε ὁ ἀπεσταλμένος μετὰ μεγάλης σπουδῆς.

— Αὐθέντα, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν Ἀλέξιο, ἡ Μόσχα διατελεῖ εἰς μεγάλην ταραχήν. Οἱ ἄγριοι Ληθουανοὶ ἐξάνεστησαν κατὰ τοῦ ρωσικοῦ Κράτους. Εἶδον τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσας συνεργομένους πρὸ τῶν ἀνκτόρων τοῦ ἡγεμόνου καὶ τὸν βογιάρου Ματθαῖον, ἐν ὄνοματι τοῦ ὀρθοδόξου Τσάρου, ἐναρρύνοντα τὸν στρατόν· εἶδον πλήθη λαοῦ ὑψοῦντα τοὺς πῖλους, καὶ κραυγάζοντα ἐν μιᾷ φωνῇ : « Ἡ νὰ νικήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς, ἢ ἄς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τοῦ Τσάρου ! ἄς ἀποθάνωμεν ὑπὲρ πατρίδος ». Εἶδον παρατασσόμενον τὸν στρατόν, εἶδον ἀστράπτοντα τὰ ξίφη καὶ τὰς περικεφαλαίας καὶ τὰ δόρατα τὰ χαλύβδινα· αὐριοὶ ἐκστρατεύει οὗτος, διοικούμενος ὑπὸ γενναίων στρατηγῶν.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀλεξίου ἐσκίρτησε, τὸ αἷμα ἐκόχλασεν, ἐδράξατο ἐκ τοῦ τοίχου τὸ πατρικὸν ξίφος, προσέβλεψε τὴν σύζυγον, καὶ τὸ ξίφος ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Ναθαλία ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ δὲν ἐπρόφραεν οὔτε λέξιν.

— Φιλτάτη Ναθαλία ! εἶπεν ὁ Ἀλέξιος μετὰ μικρὸν σιγῆν, ἐπιθυμεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς σου ;

— Μετὰ σοῦ, ἀγαπητέ μου, μετὰ σοῦ ! Φεῦ ! Δὲν εἶχον τὴν τόλμην νὰ ὀμιλήσω πάντοτε ὁμῶς ἐφρόνον, ὅτι μάτην κρυπτόμεθα ἀπὸ τὸν πατέρα. Ἄν μᾶς ἴδῃ, τὸσφ θὰ χαρῆ, ὥστε θὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ θὰ λάβω τὴν χειρὰ σου καὶ τὴν χειρὰ του, θὰ κλαύσω ἀπὸ χαρὰν καὶ θὰ εἶπω : « Ἴδου αὐτοί, ἴδου ἐκεῖνοι, οὓς ἀγαπῶ, τώρα εἶμαι καθ' ὀλοκληρίαν εὐτυχής ! »

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ καταστῶ πρῶτον ἀξίος τῆς εὐσπλαγγνίας τοῦ Τσάρου. Ἴδου ἤδη περίστασις πρὸς τοῦτο.

— Ὅποια περίστασις, ἀγαπητέ μου ;

— Νὰ ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, ν' ἀγωνισθῶ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ρωσικοῦ Κράτους καὶ νὰ νικήσω. Ὁ Τσάρος θὰ ἴδῃ τότε ὅτι οἱ Λιουβοσλαῦσκι τὸν ἀγαπῶσι καὶ ὑπηρετοῦσι πιστῶς τὴν πατρίδα των.

— Πηγαίνομεν, φίλε μου ! ἀρκεῖ νὰ εἶμαι μετὰ σοῦ· εἶμαι ἔτοιμος νὰ σ' ἀκολουθήσω παντοῦ.

— Τί λέγεις, Ναθαλία μου ; ἐκεῖ ρίπτονται θανατηφόρα βέλη· ἐκεῖ κατακλύπτονται διὰ τῶν ξιφῶν· πῶς νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ ;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μ' ἐγκαταλείψῃς ; θέλεις τὸν θάνατόν μου ; διότι ἀνευ σοῦ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω. Δὲν μοι ἔλεγες πρὸ

τινος καιροῦ ὅτι οὐδέποτε θὰ μ' ἐγκαταλείψῃς ; Καὶ τώρα σκέπτεσαι ν' ἀναχωρήσῃς, καὶ μάλιστα ποῦ ; ὅπου πίπτουσι βέλη ! Τίς θὰ σὲ ὑπερασπίσῃ ; ... Ὁχι, θὰ συμπαραλάβῃς κ' ἐμέ, ἄλλως δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὴν πτωχὴν Ναθαλίαν σου !

Ὁ Ἀλέξιος ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγον του.

— Ἀγῶμεν, εἶπεν, ἀγῶμεν καὶ ἄς ἀποθάνωμεν ὁμοῦ, ἀφοῦ οὕτω θέλει ὁ Θεός ! Ἀλλ' εἰς τὸν πόλεμον δὲν ὑπάρχουσι γυναῖκες, φιλτάτη Ναθαλία !

Ἡ ὥραία ἐσκέφθη μικρὸν, ἐμειδίασεν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν ὠραῖος νεανίσκος...

Ὁ Ἀλέξιος ἐξεπλάγη, ἀλλὰ ταχέως ἀνεγνώρισεν εἰς τὸν νεαρόν τοῦτον ἰππότην τὴν προσφιλεῖ θυγατέρα τοῦ βογιάρου Ματθαίου καὶ ὤρμησε ἵνα τὴν ἀσπασθῇ.

Ἡ Ναθαλία ἐνεδύθη τὴν στολὴν τοῦ συζύγου της, ἦν ἔφραεν οὗτος κατὰ τὴν δεκατετραετῆ ἡλικίαν του.

— Εἶμαι ὁ νεώτερος ἀδελφός σου, εἶπε μειδιδῶσα, τώρα δός μοι τὸ ὄξυ ξίφος καὶ τὸ χαλύβδινον δόρυ· περικεφαλαίαν, θώρακα καὶ τὴν σιδηρὰν ἀσπίδα, καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι δὲν εἶμαι κατωτέρα ἀνδρός.

Ὁ Ἀλέξιος ἔγχιρε θεωρῶν τὸν ἀγαπητὸν ἥρωά του, ἐξέλεξε δι' αὐτὸν τὰ ἐλαφρότερα ὄπλα, ἐνέδυσεν αὐτὸν θώρακα, κατασκευασμένον ἐκ δακτυλίων χαλκίνων — ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἐπιγραφή : « Ὁ Θεός μετ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν ! » — ὦπλισε τοὺς ἀνθρώπους του, ἐτοίμους ν' ἀποθάνωμεν ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῶν κυρίου, ἐνεδύθη τὰς θωρακιστὰς ἀναξυρίδας (λάτι) τοῦ πατρὸς του, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας, ἐν τῷ ἐρήμῳ οἰκίσκῳ ἀπέμεινε μόνῃ ἡ τροφὸς τῆς Ναθαλίας μετὰ δύο γερόντων.

Ἡμεῖς δὲ ἄς ἀφήσωμεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὸ ζεῦγός μας μετὰ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ οὐρανὸς δὲν θὰ ἀφήσῃ αὐτὸ καὶ ἔσεται ὑπερασπιστὴς εἰς τοὺς κινδύνους, ἐκεῖ, ὅπου ἵπτανται τὰ θανατηφόρα βέλη, ὅπου τὰ ξίφη ἀπαστραπτουσιν ὡς κεραυνός, ὅπου τὰ δόρατα τρίβουσι καὶ θραύονται, ὅπου τὸ ἀνθρώπινον αἷμα ρέει ποταμηδόν, ὅπου οἱ ἥρωες ἀποθνήσκουσιν ὑπὲρ πατρίδος καὶ καθίστανται θάνατοι. Ἐπιστρέψωμεν εἰς Μόσχαν — ἐκεῖ ἠρξάμεθα τῆς ἱστορίας μας, ἐκεῖ δέον καὶ νὰ περᾶσωμεν αὐτήν.

Φεῦ ! Ὅποια ἐρημία ἐν τῇ ρωσικῇ πρωτεύουσῃ ! Τὸ πᾶν ἡρμεῖ, τὸ πᾶν θλίβεται. Οὐδεὶς φαίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐκτὸς ἀδυνάτων γερόντων καὶ γυναικῶν, αἵτινες μετὰ πεφοβισμένους μορφὰς πορεύονται εἰς τὸν ναὸν ὅπως δεηθῶσι τῷ Θεῷ ἵνα ἀποσοθήσῃ τὸν φοβερόν κίνδυνον ἐκ τοῦ ρωσικοῦ Κράτους, καὶ χριστῆται τὴν νίκην τοῖς ὀρθοδόξοις πολεμισταῖς, καὶ διασκορπίσῃ τὰ πλήθη τῶν Ληθουανῶν.

Ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐαίσθητος ἡγεμὼν ἵσταται ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ πτερυγίου τῶν ἀνακτόρων του καὶ πλήρης ἀνυπομονησίας

ἀναμένει εἰδήσεις τοῦ στρατάρχου, ὅστις ἐπορεύθη ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὸν πολυάριθμον ἐχθρόν. Ὁ βογιάρος Ματθαῖος εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τοῦ εὐσεβοῦς ἡγεμόνου.

— Γοσουδάρ ! λέγει οὗτος, ἔλπιζε ἐπὶ Κύριον καὶ ἐπὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν ὑπηκόων σου — ἀνδρείαν, ἣτις διακρίνει αὐτοὺς πάντων τῶν λοιπῶν λαῶν. Εἶνε φοβερὰ τὰ ρωσικὰ ξίφη καὶ ὡς λίθοι σκληρὰ τὰ στήθη τῶν στρατιωτῶν σου· ἡ νίκη ἔσεται πάντοτε φίλη των.

Ταῦτα ἔλεγεν ὁ βογιάρος· ἐσκέπτετο περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς πατρίδος του — καὶ ἐθλίβετο περὶ τῆς θυγατρὸς του.

Κάθιδρος καὶ πλήρης κονιορτοῦ ἀφίκετο ἀγγελιαφόρος. Ὁ Τσάρος ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πτερυγίου καὶ διὰ τρεμούσης χειρὸς ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολὴν τῶν ἀρχηγῶν... Ἡ πρώτη λέξις εἶνε : Νίκη !

— Νίκη ! ἀνακράζει οὗτος περιχαρῆς. Νίκη ! ἀνακράζουσιν οἱ βογιάροι. Νίκη ! ἐπαναλαμβάνει ὁ λαός. Καὶ καθ' ἅπασαν τὴν πρωτεύουσαν μία φωνὴ ἀντήχει : Νίκη ! καὶ εἰς ὅλων τὰς καρδίας ἐν αἴσθημα ὑπερεῖχεν : ἡ χαρὰ.

Οἱ ἀρχηγοὶ ἀνέφερον τῷ ἡγεμόνι περὶ πάντων λεπτομερέστατα.

Ἡ μάχη ἦτο σφοδροτάτη.

Ἡ πρώτη ἤδη γραμμὴ τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ, πιεζομένη ὑπὸ πολυαριθμῶν πολεμίων, ἤρξατο κλονιζομένη καὶ ἐτοιμῆ εἰς ὑποχώρησιν ἀπέναντι ἰσχυροτέρου ἐχθροῦ· ἀλλ' αἰφνης ὡς βροντὴ ἐβρέμησε φωνή : « Τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον ! » καὶ αὐτοστιγμῆ ἐξῆλθεν ἐκ τῶν ρωσικῶν τάξεων νεαροὶ πολεμιστῆς, κραδαίνων δὲ τὸ ξίφος τοῦ ἐφόρησε κατὰ τῶν ἐχθρῶν· τοῦτον ἠκολούθησαν ὀρμήσαντες καὶ ἄλλοι· ἅπαν τὸ στράτευμα ἐκίνησε καὶ « Τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον » ἀναφωνήσαν, ἐφόρμησεν ὡς τυφῶν κατὰ τῶν πολεμίων, οἵτινες μ' ὄλην τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν των, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ διεσκορπίσθησαν.

« Δὲν ἔχομεν λόγους, ἔγραφον οἱ ἀρχηγοί, νὰ ἐκθειάσωμεν κατ' ἀξίαν τὸν νεαρόν πολεμιστὴν ἐκεῖνον, πρὸς ὃν ἀνήκει ἅπασα ἡ τιμὴ τῆς νίκης, καὶ ὁ ὁποῖος κατεδίωξε, κατέσφαξε τοὺς ἐχθροὺς καὶ συνέλαβεν ἰδιοχείρως τὸν ἀρχηγόν των. Πανταχοῦ ἠκολούθει αὐτὸν ὁ ἀδελφός του, ὠραῖος νεανίας καὶ ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀσπίδος του. Εἰς οὐδένα πείθεται νὰ ὁμολογήσῃ τὸ ὄνομά του, ἐκτὸς Σοί, βασιλεῦ. Οἱ ἡττηθέντες Ληθουανοὶ σπεύδουσι φεύγοντες ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ Κράτους Σου, ὁ δὲ στρατός Σου ταχέως ἐπανακάμπτει μετὰ δόξης εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Θέλομεν παρουσιάσει Σοί τὸν ἀνίκητον νεανίαν, τὸν σωτήρα τῆς πατρίδος καὶ ἀξίον τῆς ἀγάπης Σου. »

Μετ' ἀνυπομονησίας ἀνέμενον ὁ Τσάρος τοὺς ἥρωάς του, καὶ ἐξῆλθεν ὅπως ὑποδεχθῆ αὐτοὺς εἰς τὸ πεδίον, μετὰ τοῦ βογιάρου Ματθαίου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπουργῶν του.

Οὐδεὶς ἔμεινεν ἐν Μόσχᾳ οἱ γέροντες,

